

L. A. Levinova – G. V. Szapgir

PIPACSKA ÉS KOCKAPACI KALANDJAI

VIDÁM MATEMATIKA I.

L. A. Levinova – G. V. Szapgir

Pipacska és Kockapaci kalandjai

VIDÁM MATEMATIKA I.

Fordította: Láng Rózsa

A kötet megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

Nemzeti
Kulturális
Alap

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Л. А. Левинова – Г. В. Сапир: Приключения Кубарика и Томатика,
или Весёлая математика. Часть I.

С Издательство „Педагогика”, Москва, 1975

Az első magyar nyelvű kiadás adatai:

Móra Ferenc Könyvkiadó, Budapest, 1982

Hungarian translation © Láng Rózsa, 1982, 2012

A verseket fordította © Rozsnyai Ervin

Hungarian edition © Typotex, 2012

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

ISBN 978 963 279 667 3

Témakör: matematika gyerekeknek

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy kínálatunkból választott olvasnivalót!

Újabb kiadványainkról, akcióinkról

a www.typotex.hu és a facebook.com/typotexkiado
oldalakon értesülhet.

Kiadja a Typotex Elektronikus Kiadó Kft.

Felelős vezető: Votisky Zsuzsa

Felelős szerkesztő: Serfőző Sarolta

Nyomdai előkészítés: Manutius Stúdió

Borítóterv: Janković Milán

Nyomás: Séd Nyomda Kft., Szekszárd

Felelős vezető: Katona Szilvia

ELŐSZÓ

Kedves szülők! Gyermekeik, mint egykor önök is, szeretik a meséket. Reméljük, hogy könyvünk tetszeni fog nekik. De önöknek elárulunk egy titkot: ez a könyv nem csak mese. Azt szeretnénk, ha gyermekeik, akik még elég távol vannak az iskoláskortól, elsajátítanának néhány matematikai fogalmat. Bizonyára meglepődnek: matematika négyéves korban? Igen, így gondoljuk. Elsősorban azért, mert maga az élet támaszt a gyermekkel szemben ilyen követelményeket: tudnia kell, hány vendég jön a születésnapjára, és lesz-e elég szék mindannyiuknak, olykor el kell feleznie a süteményt, le kell rajzolnia egy bizonyos formájú tárgyat... Akár akarjuk, akár nem, ehhez bizony szükség van egy kis matematikára. A gyermek szeretné megérteni maga körül a világot, szeretne minél többet tudni arról, amit lát és hall, minél hamarabb kezdjük hát tanítani, annál jobb. A gyermek persze sok mindent megismer a felnőttek segítsége nélkül is, játék közben, pajtásainak társaságában. De ha mi, felnőttek nem segítünk, a gyermek tapasztalatai véletlenszerűek, rendezetlenek maradnak. Hiszen csak a felnőtt segíthet kiválasztani a környezet tarkaságából azt, ami a gyermek fejlődéséhez a legfontosabb. A gyermeki évek tapasztalataira épül majd a későbbi tudás.

Minden szülő tudja, hogy a gyermeket fel kell készíteni az iskolára. Sokan azonban tévesen úgy gondolják, hogy ezzel bizony addig várhatnak, amíg a gyermek eléri az iskoláskort. Csakhogy a gyermek már óvodáskorában az iskolára készül: mert ahhoz, hogy az iskolában boldogulni tudjon, már előzőleg meglehetősen bonyolult ismereteket kell elsajátítania. A szükséges ismeretekhez tartoznak az elemi matematikai fogalmak is.

Nem elég azonban, ha a gyermek bizonyos mennyiségű ismeretre tesz szert. A legfőbb feladat megtanítani a gyermeket ezeknek az ismereteknek az alkalmazására, előbb olyan helyzetekben, amelyeket megszokott, később pedig olyanokban, amelyek szokatlanok számára.

Mesénkben a példák, amelyeket az óvodáskorú gyermekek könnyen megérthetnek, elemi matematikai információkat közölnek. Könyvünk matematikai anyaga figyelembe veszi az óvodai foglalkozások témáit. Ha az ön gyermeke nem jár óvodába, könyvünkéből megtanulhatja azokat az elemi matematikai fogalmakat, amelyeket az óvodákban tanítanak. A könyv az óvodásoknak is hasznos, pontosabbá teszi és megszilárdítja az ott szerzett ismereteket.

Milyen elemi matematikai fogalmakra kell feltétlenül megtanítanunk az óvodásokat? Némelyek szerint az a legfontosabb, hogy a gyermek minél tovább tudjon számolni: húszig, százig, ezerig. A számolás valóban lényeges, de az elemi matematikai ismeretek megszerzésében mégsem ez a legfontosabb.

A korszerű matematika nemcsak a számokat tanulmányozza, hanem sok olyan mennyiséget is, amely számmal vagy a nélkül is kifejezhető; megvizsgálja a testek közötti alapvető viszonyok sajátosságait, amelyek mennyiségi értékekkel vagy térbeli ábrázolással írhatók le. Ha fel akarjuk készíteni a gyermekeket a korszerű matematika befogadására, akkor már óvodáskorban olyan ismeretekhez kell őket hozzásegítenünk, amelyek nemcsak a számokra vonatkoznak, hanem a tárgyak nagyságára, formájára is; ki kell fejlesztenünk bennük a tér- és időképzeteket. Könyvünket a négyéves gyermekeknek írtuk. A mesét persze nagyobb gyermekek is hallgathatják, de a matematikai ismeretanyagot a négyéveseknek szántuk, a nagyobbaknak túlságosan egyszerű.

Nézzük, milyen matematikai ismereteket közölhetünk és érdemes közölnünk a négyéves gyermekkel.

Először is arra kell megtanítanunk, hogy a tárgyak csoportjából kiválaszson egyet, az egyes tárgyakból pedig a tárgyaknak olyan csoportját állítsa össze, amelyet ő maga a *sok* szóval fog jelölni, mi pedig az önök számára a *halmaz* szóval. A halmaz a matematika elsődleges fogalma. A halmaz jelentheti a tárgyak bármely mennyiségét: egy, kettő, száz, egymillió... Ha azt mondjuk: *virágok, gépek*, akkor ezen a virágok halmazát, a gépek halmazát értjük. A halmaz különmemű tárgyakból is állhat; elképzelhető olyan halmaz is, amely székéből, csillagból és almából áll. Az olyan fogalmakat, mint

az *egy* és a *sok*, azt tanácsoljuk, bizonyos gyakorlatok során sajátíttassák el a gyerekekkel. Meglehet, hogy önök ezeket túl egyszerűeknek fogják találni. Mégse csökkentsék a könyvben ajánlott gyakorlatok számát. Az ismétlés bevési az ismereteket, nem szólva arról, hogy az ilyen korú (három-négy éves) gyermekek örömmel ismétlik azt, amit egyszer megtanultak, különösen akkor, ha ezt új játékokkal tehetik.

Amikor a gyermek csoportot állít össze az egyes tárgyakból, vagy egy tárgyat választ ki a tárgyak csoportjából, megtanulja a következő szavak használatát: *egy, sok, egyenként*. Amikor megtanulja kiválasztani a halmazból az egyes tárgyakat vagy összeállítani az egyes tárgyakból a halmazt, feltétlenül meg kell neki mutatnunk, hogy a tárgyak hiányát ezekkel a szavakkal jelöljük: nincs, egyáltalán nincs, egy sincs. Ezután már feltehetjük a gyermeknek a kérdést: mennyi? A kicsi, aki nem tud számolni, így válaszolhat: egy, sok, semennyi. A továbbiakban tanítsák meg a gyermeket arra, hogy hasonlítsa össze a tárgyak egyik csoportját a másikkal, és feleljen a következő kérdésekre: „Hol van több?”; „Hol van kevesebb?” Ahhoz, hogy a gyerek ezekre a kérdésekre válaszolhasson, lehetőleg rá kell helyeznie az egyik tárgyat a másikra, például a papírkorongra a gombot, minden kistányérra egy csészét. Persze a tárgyakat nem lehet mindig egymásra helyezni; ilyen esetekben a gyermek egymás mellé rakja őket. Egymás mellé helyezni a dolgokat sokkal bonyolultabb, mint egymásra helyezni őket: egyesével kell a tárgyakat egymás mellé rakni, ügyelve, hogy egyenlő távolság legyen közöttük. A gyermek eleinte hibázni fog, vagy túlságosan közel rakja egymáshoz a tárgyakat, vagy éppen ellenkezőleg. Minden alkalommal ki kell javítanunk a hibát, meg kell magyaráznunk, hogy a távolságoknak (esetleg így mondhatjuk: az „ablakoknak”) egyformáknak kell lenniük. Amikor sorba rakja a tárgyakat, tanítsuk meg, hogy a műveletet jobb kézzel végezze, és balról jobb felé haladjon. Amikor a gyermek az egymásra helyezés és az egymás mellé helyezés módszere segítségével összehasonlítja a tárgyak csoportjait, megtanulja, hogyan kell helyesen használni a következő kifejezéseket: *annyi-ahány; egyforma; itt több van, ott kevesebb; itt ugyanannyi van, mint ott*.

Mindezt anélkül, hogy meg kellene tanítanunk a gyermeket a tárgyak mennyiségét jelölő számnevek használatára. Sokkal fontosabb, hogy a gyermekben olyan matematikai képzeteket alakítsunk ki, amelyek a számolást megelőzik. A halmazokkal tevékenykedő gyermek megtanul összehasonlítani és következtetéseket levonni anélkül, hogy a számokkal kellene törődnie. Nagy gondot fordítottunk arra, hogy miképpen kell a gyermekeket megtanítani a mennyiségek összehasonlítására. A matematikában mennyiségnek nevezzük azt a halmazt, amelyhez viszonyítva összehasonlítást végezhetünk: mi több, kevesebb vagy egyenlő. A gyermekek megtanulják, hogyan hasonlítsák össze a tárgyakat szélességük, hosszúságuk és magasságuk alapján. Az összehasonlítás céljára először két szembeötlően különböző nagyságú tárgyat kell választanunk.

Ezeket a tárgyakat a gyermek csupán egyetlen tulajdonságuk – hosszúságuk, szélességük vagy magasságuk – alapján különböztesse meg. Persze előbb magyarázzuk meg neki, hogy mit értünk magasságon, hosszúságon és szélességen. Használjuk a kezünket: tárjuk szét, ha a szélességet mutatjuk, emeljük fel, ha a magasságot. Amikor a mennyiségek összehasonlítására tanítjuk a gyermeket, elsősorban arra kell törekednünk, hogy elsajátítsa az összehasonlítás módszereit. Ha eléje teszünk két különböző nagyságú kockát, természetesen meg tudja mutatni, hogy melyik a magasabb és melyik az alacsonyabb. De ha az alacsonyabbat az asztalra tesszük, a magasabbat pedig a székre, akkor a gyermek azt fogja gondolni, hogy az asztalon levő kocka magasabb, mint amelyik a széken van. Ezért a magasság szerinti összehasonlításkor feltétlenül állítsák egymás mellé a tárgyakat (a babákat, építőkockákat, egymásba rakható tálcskákat stb.); a hosszúság szerinti összehasonlításkor mutassák meg a gyermeknek, hogyan illessze a tárgyakat egymás alá úgy, hogy az egyik szélük egy vonalba kerüljön (ceruzákat, ecseteket, vonalzókat alkalmazhatunk); a szélesség szerinti összehasonlításhoz használjanak egymásra helyezhető tárgyakat (szalagokat, babaruhát, papírcsíkokat). Tanítsák meg a gyermeket arra, hogy az összehasonlítás eredményét a következő szavakkal jelölje: *hosszabb-rövidebb, egyforma hosszú; magasabb-alacsonyabb, egyforma magas; szélesebb-keskenyebb, egyforma széles; nagyobb-kisebb, egyforma*. A *nagyobb* és a *kisebb* szavak a tár-

gyak méreteinek általános értékelésére valók, de csak azokban az esetekben használják őket, amikor a felsorolt ismertetőjegyeket nehéz vagy szükség-telen megjelölni: ha például kerek tárgyakról (korongokról, labdákról, lég-gömbökről) van szó. Ha a *nagyobb* és a *kisebb* szavakat a gyermek a tárgyak hosszúság, szélesség vagy magasság szerinti összehasonlításakor használja, pontossá kell tennünk a kifejezéseit: „Jól mondtad, ez a szalag nagyobb, mint a másik. De még jobb, ha úgy mondd, hogy hosszabb.” Lehetőleg önök se mondják a *magasabb-alacsonyabb, hosszabb-rövidebb, szélesebb-keske-nyebb* helyett, hogy *nagyobb* vagy *kisebb*.

Továbbá, tanítsák meg a gyermekeket a kerek tárgyak megkülönböztetésére és megnevezésére. A gyermek persze tudja, hogy a korong kerek, a könyv pedig nem az. De feltétlenül meg kell tanulnia, hogy a környezetében minden tárgynak sajátos formája van, és a formák sokaságából ki kell választania valamit, ami kerek. Ne felejtsek el rámutatni, hogy a kerek tárgyak is lehetnek nagyok és kicsik.

Tanítsák meg a gyermeket a rá vonatkoztatott térbeli irányok megkülönböztetésére: előre, hátra, hátul, jobbra (jobbról), balra (balról) – valamint az irányokat jelző szavak használatára. Ne keseredjenek el, ha a gyermek téved, és összekeveri a jobb oldalt a ballal. Az irányt jelölő szót eleinte ki kell egészíteni a pontosabb meghatározással: *jobbra, az asztal mellett; balra, az ajtónál*. Később már ritkán lesz erre szükség. Tanítsák meg ezenkívül a helyes időbeli tájékozódást is, olyan szavak alkalmazásával, mint: reggel, nappal, este, éjjel.

Amint látják, a három-négy éves gyermek számára szükséges matematikai ismeretek terjedelme nem túlságosan nagy. Fontos azonban, hogy ezek a terjedelmileg csekély ismeretek szilárdan rögzüljenek. Ne féljenek az ismétléstől: ugyanazok a gyakorlatok, ha különböző környezetben és mindig másféle játékokkal végzik őket, hosszú időre leköthetik a gyermekek figyelmét. Könyvünk összesen negyven fejezetre oszlik. Ha hetenként egy-két alkalommal (nem gyakrabban!) olvasnak fel belőle egy-egy fejezetet, hat-nyolc hónap alatt végére érnek. Erre az időbeosztásra azért van szükség, hogy a gyermek fokozatosan sajátítsa el a matematikai ismereteket. Egyszerre ugyanis nem fogadhatja be nagy mennyiségben az új

információt, mert figyelmének és emlékezetének terjedelme kicsi. Ha egy alkalommal egynél több fejezetet olvasnak fel, ártanak vele a gyermeknek. Nem segítik elő, hogy helyes képzetek alakuljanak ki benne. A gyerek persze kérni fogja, hogy olvassák tovább a mesét, önök azonban beszéljék meg vele, hogy ez a könyv akkor érdekes, ha nem egyszerre olvassák el, hiszen a mesék nem egyszerűen a mese kedvéért íródtak, hanem hogy érdekes matematikát (dolgokat) tanuljanak meg együtt.

Egyszeri olvasásra tehát egy fejezet. Ha a gyermek azt kéri, hogy olvasanak tovább, olvassák fel még egyszer ugyanazt a fejezetet. A következő fejezetig hagyjanak ki legalább két-három napot, de egy hétnél ne többet. Ez alatt az idő alatt igyekezzenek elvégeztetni a fejezetek végén ajánlott gyakorlatokat. Az új fejezet elolvasása előtt idézzék fel az előzőleg olvasottakat, tegyenek fel kérdéseket a legutóbbi fejezetből – így ellenőrizhetik, hogy a gyermek mit sajátított el és mit nem.

Minden fejezetnek van a felnőtthez intézett elő- és utószava. Mielőtt belefognának egy-egy fejezet felolvasásába, célszerű elolvasni az előszót: megtudják belőle, hogy milyen matematikai fogalmak kialakulását segíti ez a fejezet, milyen mozzanatokra kell felhívni a gyermek figyelmét. Majdnem minden fejezetben vannak nagybetűs kérdések, és megtalálhatók a feleletek is, ne kívánják azonban, hogy a gyermek első hallásra válaszoljon. A fejezet felolvasása után nézzék végig a gyermekkel együtt az illusztrációkat, utána beszélgessenek, várják meg, míg válaszol a kérdésekre, magyarázzák meg neki azt, amit nem értett. Egy-egy fejezet felolvasása, az illusztrációk megtekintése, a gyermek válaszai tíz-tizenöt percet vesznek igénybe. Ez teljesen elegendő ahhoz, hogy a gyermek figyelmét néhány matematikai fogalomra összpontosítsuk, de igen kevés a javasolt ismeretek teljes elsajátításához. Ezért mutassák meg neki, hogy a szobában, az udvaron, az utcán, az erdőben található tárgyak milyen matematikai összefüggésben hasonlíthatók össze, jellemezhetők és szemlélhetők.

A fejezetek utószavai tanácsokat adnak arra, hogy miképpen használhatjuk fel a környezetet bizonyos matematikai fogalmak kialakítására és rögzítésére. A feladatok összeállításakor igyekeztünk bemutatni a foglalkozások változatait (a megfigyelés, a játék, a gyakorlás, a beszéd fejleszté-

sét), a kérdezés módját és a helyes válaszokat, a foglalkozásokhoz szükséges tárgyak, játékok célszerű kiválasztását. Mivel nem ismerjük az önök konkrét életkörülményeit, nehéz volna pontosan megmondanunk, hogy mi az, ami a környezetből a legmegfelelőbb a gyermek matematikai foglalmainak kialakításához. Tanácsaink ezért közel sem kötelező előírások, hanem olyan példák, amelyeknek alapján önök maguk gondolhatnak ki különböző feladatokat gyermekeik számára.

A foglalkozások céljára használják fel a gyermek játékait, valamint a melléklet ábráit; ezeket át lehet másolni és kartonra ragasztani. Ha cseréljük az általunk ajánlott tárgyakat, lehetőleg igazodjanak a fejezetekben javasolt feladatokhoz és kérdésekhez. Ha már az egész könyvet felolvasták, az illusztrációk segítségével ellenőrizhetik, hogy a gyermek mit sajátított el. Hasznos, ha többször is felolvasnak néhány fejezetet vagy akár az egész könyvet. Ismételt olvasáskor naponta két-három fejezetet is átvehetnek, de mindez ne tartson tizenöt percnél tovább. Ugyanezt javasoljuk akkor is, ha négy-öt éves gyermekeknek első alkalommal olvassák fel a könyvet. Ismételt olvasáskor a gyermek lehetőleg felnőtt segítsége nélkül válaszoljon a feltett kérdésekre. A javasolt gyakorlatokat a könyv elolvasása után is folytathatják, hogy a gyermekben rögzüljenek az ismeretek.

A mesét elsősorban a gyermekek elemi matematikai foglalmainak kialakítása céljából írtuk. Ezért a fejezetenként javasolt kérdések csupán a matematikai fogalmakra vonatkoznak: arra igyekeztünk felhívni az önök figyelmét, hogy milyen formában kell a kérdéseket feltenni.

Könyvünk mégsem tankönyv, hanem mese. És mint minden mesében, a szereplők között vannak jók is, rosszak is. Harc folyik az igazságért, s a jó végül legyőzi a rosszat. Tegyük fel a fejezetekben található kérdéseket, de beszélgessenek a gyermekkel arról is, hogy miképpen vélekedik a szereplők cselekedeteiről, kivel rokonszenvezik és kivel nem, kinek szeretne segíteni, kihez szeretne hasonlítani.

Nos hát, sok sikert!

1. HOGYAN SZÜLETETT KOCKAPACI?

Hol volt, hol nem, volt egyszer egy kicsi ház, lakott abban egy apró emberke. Pipacskának hívták, mert az arcocskája mindig piros volt. Zöld süveget viselt. A mi emberkénk, Pipacska, Nagy Varázsló szeretett volna lenni. Csillagokkal díszített ezüst süvegre vágyott. De hogyan lehet valakiből varázsló? Ezt bizony Pipacska már nem tudta, és nem is volt senki, akitől megkérdezhetne volna. Ezért aztán elhatározta, hogy pajtásokat keres magának. Hiszen a jó pajtás mindig segít, ha kell. Elmondott hát egy mondókát:

A fejezet célja, hogy megismertesse a gyermekeket az *egy* és a *sok* fogalmával. Megértik, hogy ha egyenként összegyűjtik a tárgyakat, sok tárgyuk lesz. Ha a szövegben az *egy*, a *még egy* és a *sok* szó fordul elő, célszerű ezeket lassabban és hangsúlyosabban olvasni.

Olvasás után a szülők mutathatnak a gyermeknek egy szem makkot, még egy makkot, sok makkot; egy építőkockát, még egyet, még egyet, majd sok építőkockát.

*Réten, réten
áll egy fa,
fa tövében
makkoska.*

*Makknak mondom:
„Hallgass rám!
Legyél az én
pajtikám.”*

Csakugyan, a réten egy tölgyfa állt. A tölgyfa alatt tömérdek makk. Mulatságos emberkének látszottak, félrecsapott sapkával a fejükön.

Pipacska fölemelt egy vidám kis makkot, azután még egyet meg még egyet... Sok makkot szedett össze. Egész marékra valót.

A legényke hazament. Szétnyitotta a tenyerét, és így szólt:

– Nosza, legyünk jó pajtások!

Ám a pajkos kicsi makkok szétszóródtak, elfutottak. Ki erre, ki arra. Hírmondó sem maradt belőlük.

Pipacska gondolkodóba esett: „Hol talállok hát kis pajtást?” Egyszer csak meghallotta Csilingelő Patakoska énekét:

*Kavicsokat
görgetek,
himbálom
a kék eget.
Szaladok, mert
futni jó,
vár pajtásom,
a folyó.*

A következő napon megmutathatják, hogy a tárgyak különböző mennyiségben fordulhatnak elő. A kisgyerekeknek a környezetében levő dolgok közül nehéz elkülönítenie egy tárgyat vagy sok tárgyat. Ezért állítsanak egymás mellé néhány (sok) játékot, és tőlük nem messzire helyezzenek el egyetlen játékot; rakjanak az asztalra sok (öt-hat) cukorkát és külön egyet; tolgassák össze sok (három-négy) széket, és tőlük nem messzire állítsanak még egyet.

Másnap ismételjék meg ezt a gyakorlatot, de más tárgyakkal: bögrékkel, kanalakkal, építőkockákkal, kis autókkal.

A gyerek szívesen játssza a következő játékot: vegyenek elő valamilyen játék állatot, és tegyék mellé a kicsinyeit – három-ötöt. Bármilyen állat jó: nyúlanyó kisnyuszikkal, kecske gidákkal, rófi a malackáival.

Ha ismeri a gyerek, mondjuk, Babar király meséjét, szívesen fogja játszani a következő játékot. Állítsanak elé egy nagy elefántot, Babar királyt, és három kiselefántot, Adorjánt, Palikát és Flórát. (Természetesen más mesealakokat is választhatnak, például kecskeanyót és a kecskegidákat.) Hangsúlyozzák, hogy elefántkirály egy van, elefántgyerek pedig sok. Ezután a gyerekek hunyja le a szemét, s a felnőtt különböző helyekre rejtse el a kiselefántokat. Az elefántkirály trombitál egyet, erre a gyerek

kinyitja a szemét, és keresni kezdi a kiselefántokat. Mihelyt megtalálja az egyiket, az elefántkirály ismét trombitál. „Babar király azt szeretné – mondja a felnőtt –, ha megtalálnád még egy kiselefántját.” A játék addig folytatódik, amíg mind a három elefántgyerek elő nem kerül.

Ha a gyerek egy bizonyos helyzetben már meg tud különböztetni egy tárgyat és sok tárgyat, akkor a dolgok természetes csoportosulásait is felhasználhatjuk arra, hogy keressen egy tárgyat és sok tárgyat: tányért a szekrényben, könyveket a polcon, játékokat a sarokban.

Feltehetik a következő kérdéseket:

– Hány kisautód van? (Sok: egy kék, egy piros, még egy kék meg egy zöld. Vagy: egy nagy, egy kisebb meg egy egészen kicsi.)

– Hány babád van? (Zsuzsi, Ági, Kati, Dóri – sok babám van.)

– Nézzük meg, milyen edény van a konyhaszekrényben. Nekünk melyikből van sok? (Van sok tányérunk, csészénk, villánk, késünk.) És mi az, amiből egy van? (Teáskanna, kávéfőző, cukortartó.)

Elsorolhatják mind a ketten (előbb a felnőtt, azután a gyerek), hogy miből van a szobában egy és miből sok.

Felnőtt: „Nálunk sok könyvespolc van.” Gyerek: „Sok könyv.” Felnőtt: „Sok ablak.” Gyerek: „Sok szék.” Vagy egyes

– Pajtásom! – ismételte Pipacska, és nyomban odaszaladt Csilingelő Patakocskához. A patakocska alján színes kavicsok heverték. És milyen mulatságos arcuk volt!

„Talán ezek lesznek az én pajtásaim” – gondolta Pipacska. Kihalászott egy kavicsot, aztán még egyet meg még egyet meg... Sok kavicsot szedett össze. Egész marékra valót. Hazaszaladt, szétnyitotta a tenyerét. De mielőtt egy szót is szólhatott volna, a kavicsok kihullottak a kezéből, és szanaszét gurultak a házikóban.

„Nahát, ezek se jó pajtások – gondolta Pipacska –, ha azok volnának, nem futottak volna el! Most mit csináljak? – töprengett. És egyszer csak eszébe jutott... Voltak neki színes építőkockái. Építhetett belőlük, amit csak akart. Házat,

tornyot, sőt még mozdonyt is. – Mi volna, ha belőlük építenék magamnak kis pajtást?”

Fogott egy piros kockát, aztán egy zöldet, aztán megint egy pirosat, aztán megint egy zöldet... Sok színes kockát. És az építőkockák nem szaladtak el tőle. Pipacska egyik kockát a másikra rakta. A kockák egyszer csak felugrotak. Lett belőlük valami, se csikó, se csacsi – Kockapaci. Látod?

– Most már azért kicsikét igazán varázsló vagyok – mondta Pipacska.

tárgyakat keresnek. Felnőtt: „A szobában egy lámpa van.” Gyerek: „Egy asztal.” Felnőtt: „Egy szekrény.” Gyerek: „Egy televízió.”

Ezeket a gyakorlatokat legalább négy-öt naponként ismételtessék el velük öt-hét percen át! Ezután áttérhetnek a második fejezetre.

